

Monahia Siluana Vlad

SPARGE TĂCEREA
Adevăruri despre care nu vorbim

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2010

CUVÂNT CĂTRE CITITORI

Sparge tăcerea este un *loc de întâlnire* pe care l-am creat pe site-ul nostru, www.sfintiiarhangheli.ro, pentru cei care nu-și mai puteau păstra durerea în tainițele întunecate ale inimii și doreau să-i dea glas în fața altei inimi. Așa s-au formulat și mărturisit în cuvinte, dureri tăcute și vechi, ajutând inima sălbătică de însingurare să se frângă și să se smerească pentru a primi mângâierea făgăduită de Cel ce Singur a fost *acolo*, cu noi și în noi, de la început și mereu, pe când eram uciși. Cum? Așa cum numai El și adâncul nostru știu, și cum Singur va dezvălui și conștiinței noastre de îndată ce ne vom îndura să nu mai ascundem „sub obrocul” negării și în gropnițele „subconștientului” ceea ce n-am putut trăi *atunci*.

Durerea unei suferințe formate din frică, rușine, vinovăție și uluire, dacă nu va fi trăită *cu* Dumnezeu și *asa* cum ne învață El, va intra într-o „memorie acuzatoare” pe care nimic n-o va putea reduce la tăcere. Deși negată și îngropată în uitare, nu va dispărea, ci se va striga cu putere atât prin bolile trupului cât și prin cele ale sufletului ca: frică, dispreț de sine, violență față de propria persoană sau de aproapele, refuzul dreptului la bucurie prin alegerea unei viețuiri în patimi și păcate mascate de tot felul de „întâmplări nefericite”, „ghinioane”...

Unindu-ne cu Dumnezeu și mărturisind Lui felul în care „ne-am scris” și ne-am trăit „povestea vieții” fără El, vom ajunge să ne descoperim *adevărata* poveste a

vieții noastre, așa cum este ea păstrată în „memoria Lui plină de iubire”. Și așa, oricât de tragică, dureroasă sau rușinoasă ar fi fost ea, va deveni *povestea mântuirii noastre*. Iar mântuirea este *Viață* și *Bucurie*, aici și acum, și în vecii vecilor.

Așa vom simți și cunoaște că Viața noastră începe, *de fapt* și *în fapt*, cu Hristos. În El și cu El trecutul nostru nu mai e o povară, ci prezentul în care Bucuria Lui devine bucuria noastră.

Nădăjduim că *poveștile* din această carte vor adevăra cele afirmate mai sus și că vor deschide noi „urechi de auzit” celor aflați în suferință, atât ca victime cât și ca prigonitori.

Cu prețuire și încredere,
Maica Siluana cu familia sa în Domnul

SUFLETUL MEU E UN MUNTE DE DURERE...

Râul vieții unui copil

Pff... acum vă spuneam de problema mea, că stau mult pe calculator; acum sunt la cineva și vă scriu... sunt la sesiunea a doua... Vă spun sincer am trecut rapid, dar am rămas cu niște lucruri esențiale: iertarea nu se explorează până nu mai poți, căci nu e ceva la care participă doar cugetul, ci întreaga ființă, deci după răni trebuie răbdare... ca cel pe care l-ai rănit să te ierte!

Râul vieții mele: aniversarea mea împreună cu tatăl meu la cinci ani, plecarea ilegală a tatălui meu din țară, vizitarea tatălui la închisoare, venirea lui în clasa a patra înapoi, tatăl meu într-un fel m-a luat de lângă mama fără să pună problema unui acord deși mama mă avea în grijă... plecarea la tata, acolo calvarul de a avea mamă vitregă, de a fi certat pentru o furculiță pusă cu un centimetru mai colea, dărâmarea unei vitrine fără intenție datorită fierului de călcat care era deasupra (poate sunt irelevante, dar pe mine m-au traumatizat acolo), groaznicele certuri din casă, lucrurile furate din cauza tatălui meu pe care m-a pus să le fur, *Învierea* la care nu am mai ajuns la 12 noaptea, ci după zece minute, fiind înainte și post în care am furat și fiind certuri groaznice, în noaptea de *Înviere* toată lumea a răbufnit (a plâns), (nu simțeam că e *Înviere*...).

Un aspect al vieții mele îl reprezintă în trecut dependența de filmele porno... și masturbarea... care m-au secătuit de puteri... Acum cu ajutorul Domnului de acestea din urmă am scăpat, deși a rămas tentația... cu care mă lupt! Doamne ajută!

Continuare râul vieții mele: spargerea capului meu cu un pahar de către tatăl meu (fiind în brațe cu un copil pe care dacă îl nimerea ajungea mort...) tatăl meu m-a dat afară și mi-a pregătit plecarea subită de la școală la mama mea în Joia Mare a Paștelui; când am văzut-o pe mama era tăiată toată la burtă... suferise o operație în care putea să moară și eu nu eram lângă dânsa... (toate acestea în perioada clasei a opta când urmau examenele...) ca să continui studiile am stat la o doamnă bună în B., care m-a ținut fără niciun ban; întoarcerea mea la mama... sunt semnificative pentru că mă doare sufletul când scriu acum...

Cele șapte întâmplări dureroase ale copilăriei:

Au fost mai multe...

...plecarea tatălui meu în Grecia, singurătatea mamei și cu plățile la întreținere... și altele asemenea, certurile dintre părinți, divorțul, tatăl meu umbla cu altele, încercarea tatălui meu de a mă abuza... sfârșindu-se, după spusele mamei, în a o abuza pe ea... și spre sfârșitul copilăriei pornografia și masturbarea!

Sentimentele distructive în timpul întâmplărilor și pe urmă:

...nesinceritate deplină, neîncredere față de oameni, rușine exagerată, timiditate excesivă față de fete (sexul opus)...

Urmări în viața mea:

...toate acestea m-au apropiat de Biserică... e o urmare bună și acum merg regulat acolo... dar urmările

celorlalte din urmă nu știu cum să le explic... poate timiditate mare... neîncredere... chiar și neputința de a iubi pe cineva cu adevărat...

Sentimentele față de persoane:

...păi nici eu nu știu foarte bine ce simt, doar că pot spune că nu simt ură... față de ele... mai degrabă milă... sau un pic de nepăsare... în combinație... încerc să nu-l urăsc pe tatăl meu... acum că sunt departe de el îmi e dor... pe mama mea am iertat-o, deși vedeam în comportamentul meu un pic agresiv verbal în trecut parcă o pedepseam... dar acum sunt bine... am rămas doar cu rănile foarte deschise, ca și cum ar curge râuri și râuri de durere... din toate părțile și nu știu pe unde e robinetul ca să le închid!

Spovedania (ultimul punct):

...da, m-am spovedit de cele vinovate... poate mai trebuie să mai deslușesc pe ici pe colo greșelile mele... în rest, Doamne ajută!

Domnul să vă lumineze răspunsul, Măicuță!

Băiatul meu iubit,

Tu, Omuleț drag, tu ai trăit ce te-au programat ai tăi să trăiești!

E uluitor cât te iubește Domnul și cum ai ajuns în Biserică din atâtea cumplite încercări!

Acum, da, cum spui cu multă profunzime, e nevoie de timp și lucrare ca să ne vindecăm profund.

Dumnezeu lucrează.

Cel mai important lucru pentru tine acum este să rezolvăm trauma încercării de abuz din partea tatălui. Acolo e începutul tragediei tale. Da, știu, tu, cel de

acum, ai reușit să uiți, să treci peste, să cauți compensații în altă parte, dar copilul acela... Ai mare nevoie să te vindeci și-ți mulțumesc pentru că vrei să faci Seminarul.

Acum, înainte de a trece la sesiunea a treia, te rog să-mi povestești mai multe despre abuz.

Cu drag și încredere și recunoștință pentru încredere,

Maica Siluana

Săru' mâna, Maică Siluana!

Eu sunt cel care trebuie să vă mulțumească pentru timpul dumneavoastră prețios pe care mi-l acordați!

Mi-ați cerut mai sus să dau detalii despre abuzul tatălui meu... îmi este greu a spune... Tatăl meu se reîntorsese în familie după ce plecase mult timp și a băut foarte, foarte mult... și venea și îi făcea mamei scandaluri... că ea e bețivă și că ea îi mănâncă banii... Și, într-o zi, când era mai beat adormise puțin și eu lângă el în pat și... începuse, după ce s-a trezit, să mă pipăie... i-am respins mâna imediat și el iar încerca și încerca... să mă pipăie; eu nu i-am dat voie până când a sosit mama și a conștientizat ce face... Mama în ziua aceea m-a implorat să nu o las singură că îi este frică... și eu am lăsat-o... pentru că eram conștiincios și voiam să merg la școală... când am revenit acasă am aflat că tata o violase pe mama... și eu am plâns... și i-am zis doamnei învățătoare dar în zadar... nimic nu se rezolvase...

Ceea ce nu v-am spus este că și mama a încercat să mă violeze și ea a reușit... eram mic și mama era amețită și s-a suit peste mine și m-a pipăit după ce mă dezbrăcase... O, câtă rușine îmi e... și... mă pipăia și...

mă iertați nu pot descrie... Și mama și tatăl meu au făcut aceasta... numai că eu stau cu mama acum... aceasta nu am mai discutat cu dânsa... dar acum, cu ajutorul Domnului, încercăm să mergem pe calea credinței... Mă iertați, Maică... pentru că îmi e rușine... a durat ceva timp această scenă... chiar foarte mult până am început să țip și să îi răspund OBSESIV deja la o întrebare rușinoasă... până când m-a lăsat în pace... că în casă mai era și cineva în gazdă... că altfel... nu știu care era deznodământul... dar a durat destul de mult scena aceea... și transpirasem tot... și de nervi... un pic... Violul s-a petrecut în întuneric așa că nu am apucat a vedea ceea ce mama are... dar întrebarea mea este: E de mărturisit aceasta la spovedanie?

Și să vă mărturisesc că eu sunt și înfiat. Și am aflat aceasta în copilărie... și a fost și aceasta o durere în plus... dar cu Domnul voi trece peste toate! Doamne ajută!

Din fericire, mama mea nu mai bea și v-am spus (pe la primul mesaj dacă nu mă înșel) că acum încercăm să mergem împreună pe calea cea strâmtă, pentru că amândoi am suferit. Și eu am înțelegere față de dânsa și dânsa față de mine. Și mama mea a suferit mult... Domnul a avut multă milă față de noi și acum încercăm să mergem împreună pe calea strâmtă (cel puțin încercăm).

Vă mulțumesc din suflet!

Când încep să scriu ceva, vă mărturisesc, parcă mi se face inima un purice, adică e o durere mută, dar cred că această durere este multitudinea durerilor pe care le-am închis undeva uitare care acum vin în conștient. Așa cred... Doamne ajută!

Mulțumesc din suflet! Vă îmbrățișez!

Doamne ajută!

Băiatul meu iubit,

Sigur că îți este greu și rușine! E firesc! Dar cât de greu ți-a fost, Băiatul meu drag, să trăiești ce ai trăit și să fii singur cu aceste amintiri atâta vreme!

Acum înțelegi de ce nu ești „normal”? Tu, copil drag, ai fost „setat” greșit prin abuz, dar Domnul nu te-a lăsat și te dorește pentru El și cu tine și prin tine se vor mântui și ai tăi!

Curaj, Băiatul meu iubit!

Mergem serios și profund cu terapia, să intri și la noua rubrică pe care o deschidem pe site, „Sparge tăcerea!” și să citești orice carte despre abuz și urmările lui.

Te rog să-mi mai scrii despre cât de des au abuzat părinții tăi și ce făceai, ce simțeai în afară de plăcere și tulburare. Să nu te simți vinovat pentru plăcere. Nu era de desfrânare, ci aparține sensibilității organelor respective. Dacă te-ai simțit vinovat pentru asta e consecința abuzului. Ei sunt vinovați, Dumnezeu să-i ierte! Ce puteai tu să faci atunci? Acum poți!

Ei, Doamne, faptul că ai fost înfiat e iarăși o traumă mare. Adică faptul că ai fost abandonat de părinții naturali...

Ce știi despre asta?

Tu câți ani ai acum, Băiatul meu drag?

Cu dragoste și cutremurătoare durere, dar și nădejde și înțelegere,

Maica ta, Siluana